

॥ नक्षत्रसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीय ब्राह्मणे अष्टकम् - ३/प्रश्नः - १)

(तैत्तिरीय संहितायां काण्डम् - ३/प्रपाठकः - ५/अनुवाकः - १)

अ॒ग्नि॒र्नः॑ पा॒तु कृ॒त्तिकाः॑। नक्ष॑त्रं दे॒वमिन्द्रि॑यम्। इ॒दमा॑सां
विचक्ष॑णम्। ह॒विरा॒सं जु॑होतन। यस्य॒ भान्ति॑ र॒श्मयो॒ यस्य॑
के॒तवः॑। यस्ये॒मा वि॒श्वा भु॑व॒नानि॒ सर्वा॑। स कृ॒त्तिकाभि॑-
र॒भिसं॑वसानः। अ॒ग्निर्नो॑ दे॒वः सु॑वि॒ते द॑धातु॥१॥

प्र॒जाप॑ते रोहि॒णी वे॑तु॒ पत्नी॑। वि॒श्वरू॑पा बृ॒हती चि॒त्रभा॑नुः।
सा नो॑ य॒ज्ञस्य॑ सुवि॒ते द॑धातु। यथा॒ जीवे॑म श॒रदः॑ स॒वीराः॑।
रोहि॒णी दे॒व्युद॑गात्पु॒रस्ता॑त्। वि॒श्वा रू॒पाणि॑ प्रति॒मोद॑माना।
प्र॒जाप॑ति॒रु॒ ह॒विषा॑ व॒र्धय॑न्ती। प्रि॒या दे॒वाना॑मुप॒यातु॑
य॒ज्ञम्॥२॥

सोमो॒ राजा॑ मृ॒गशी॑रू॒षेण॒ आग॑न्। शि॒वं नक्ष॑त्रं प्रि॒यम॑स्य॒
धाम॑। आ॒प्याय॑मानो बहु॒धा जने॑षु। रे॒तः प्र॒जां यज॑माने
दधातु। यत्ते॒ नक्ष॑त्रं मृ॒गशी॑रू॒षमस्ति॑। प्रि॒य॒राज॑न् प्रि॒यत॑मं
प्रि॒याणा॑म्। तस्मै॑ ते सोम ह॒विषा॑ वि॒धेम। शं न॑ ए॒धि द्वि॒पदे॒
शं चतु॑ष्पदे॥३॥

आ॒र्द्रया॑ रु॒द्रः प्रथ॑मा न ए॒ति। श्रेष्ठो॑ दे॒वानां॒ पति॑र॒घ्नियाना॑म्।
नक्ष॑त्रमस्य ह॒विषा॑ वि॒धेम। मा नः॑ प्र॒जा॒रि॒षन्मोत॑
वी॒रान्। हे॒ती रु॒द्रस्य॒ परि॑णो वृ॒णक्तु॑। आ॒र्द्रा नक्ष॑त्रं
जुष॑ता॒ ह॒विर्नः॑। प्र॒मुञ्च॑मानो दुरि॒तानि॒ वि॒श्वा। अ॒पाघ॑श॒रः॑

सन्नुदतामरातिम्॥४॥

पुनर्नो देव्यदितिः स्पृणोतु। पुनर्वसू नः पुनरेतां यज्ञम्। पुनर्नो
देवा अभियन्तु सर्वे। पुनः पुनर्वो हविषा यजामः। एवा
न देव्यदितिरनर्वा। विश्वस्य भर्त्री जगतः प्रतिष्ठा। पुनर्वसू
हविषा वर्धयन्ती। प्रियं देवानामप्येतु पार्थः॥५॥

बृहस्पतिः प्रथमं जायमानः। तिष्यं नक्षत्रमभि सम्बभूव। श्रेष्ठो
देवानां पृतनासु जिष्णुः। दिशोऽनु सर्वा अभयं नो अस्तु।
तिष्यः पुरस्तादुत मध्यतो नः। बृहस्पतिर्नः परिपातु पश्चात्।
बार्धेतां द्वेषो अभयं कृणुताम्। सुवीर्यस्य पतयः स्याम॥६॥

इदं सर्पेभ्यो हविरस्तु जुष्टम्। आश्रेषा येषामनुयन्ति
चेतः। ये अन्तरिक्षं पृथिवीं क्षियन्ति। ते नः सर्पासो
हवमागमिष्ठाः। ये रोचने सूर्यस्यापि सर्पाः। ये दिवं
देवीमनुसञ्चरन्ति। येषामाश्रेषा अनुयन्ति कामम्। तेभ्यः
सर्पेभ्यो मधुमञ्जुहोमि॥७॥

उपहूताः पितरो ये मघासु। मनोजवसः सुकृतः सुकृत्याः।
ते नो नक्षत्रे हवमागमिष्ठाः। स्वधाभिर्यज्ञं प्रयतं जुषन्ताम्।
ये अग्निदग्धा येऽनग्निदग्धाः। येऽमुं लोकं पितरः क्षियन्ति।
याश्च विद्वयां उ च न प्रविद्म। मघासु यज्ञं सुकृतं
जुषन्ताम्॥८॥

गवां पतिः फल्गुनीनामसि त्वम्। तदर्यमन् वरुणमित्र

चारुं। तं त्वा वयं संनितारं सनीनाम्। जीवा जीवन्तमुप
संविशेम। येनेमा विश्वा भुवनानि सञ्जिता। यस्य देवा
अनुसंयन्ति चेतः। अर्यमा राजाऽजरस्तु विष्मान्।
फल्गुनीनामृषभो रौरवीति॥९॥

श्रेष्ठो देवानां भगवो भगासि। तत्त्वा विदुः फल्गुनीस्तस्य
वित्तात्। अस्मभ्यं क्षत्रमजरं सुवीर्यम्। गोमदश्ववदुपसन्नु-
देह। भगो ह दाता भग इत्प्रदाता। भगो देवीः
फल्गुनीराविवेश। भगस्येत्तं प्रसवं गमेम। यत्र देवैः संधमादं
मदेम॥१०॥

आयातु देवः संवितोपयातु। हिरण्ययेन सुवृता रथेन। वहन्
हस्तं सुभगं विद्वानापसम्। प्रयच्छन्तं पपुंरिं पुण्यमच्छं।
हस्तः प्रयच्छ त्वमृतं वसीयः। दक्षिणेन प्रतिगृणीम एनत्।
दातारमद्य संविता विदेय। यो नो हस्ताय प्रसुवाति
यज्ञम्॥११॥

त्वष्टा नक्षत्रमभ्येति चित्राम्। सुभगं संसं युवतिं
रोचमानाम्। निवेशयन्नमृतान्मर्त्यांश्च। रूपाणि पिंशन्
भुवनानि विश्वा। तन्नस्त्वष्टा तदु चित्रा विचष्टाम्। तन्नक्षत्रं
भूरिदा अस्तु मह्यम्। तन्नः प्रजां वीरवतीं सनोतु। गोभिर्नो
अश्वैः समनक्तु यज्ञम्॥१२॥

वायुर्नक्षत्रमभ्येति निष्ठाम्। तिग्मशृङ्गो वृषभो रोरुवाणः।

समीरयन् भुवना मातरिश्वा। अप द्वेषांसि नुदतामरांतीः।
तन्नो वायुस्तदु निष्ठां शृणोतु। तन्नक्षत्रं भूरिदा अस्तु मह्यम्।
तन्नो देवासो अनुजानन्तु कामम्। यथा तरेम दुरितानि
विश्वा॥१३॥

दूरमुस्मच्छत्रवो यन्तु भीताः। तदिन्द्राग्नी कृणुतां तद्विशाखे।
तन्नो देवा अनुमदन्तु यज्ञम्। पश्चात् पुरस्तादभयं नो अस्तु।
नक्षत्राणामधिपत्नी विशाखे। श्रेष्ठाविन्द्राग्नी भुवनस्य गोपौ।
विषूचः शत्रूनपबाधमानौ। अप क्षुधं नुदतामरांतिम्॥१४॥

पूर्णा पश्चादुत पूर्णा पुरस्तात्। उन्मध्यतः पौर्णमासी जिगाय।
तस्यां देवा अधिसंवसन्तः। उत्तमे नाकं इह मादयन्ताम्।
पृथ्वी सुवर्चा युवतिः सजोषाः। पौर्णमास्युदगाच्छोभमाना।
आप्याययन्ती दुरितानि विश्वा। उरुं दुहां यजमानाय
यज्ञम्॥१५॥

ऋद्ध्यास्म हव्यैर्नमसोपसद्य। मित्रं देवं मित्रधेयं नो अस्तु।
अनूराधान् हविषा वर्धयन्तः। शतं जीवेम शरदः सर्वाः।
चित्रं नक्षत्रमुदगात्पुरस्तात्। अनूराधा स इति यद्वदन्ति।
तन्मित्र एति पथिभिर्देवयानैः। हिरण्ययैर्विततैरन्तरिक्षे॥१६॥

इन्द्रो ज्येष्ठामनु नक्षत्रमेति। यस्मिन् वृत्रं वृत्र तूर्यं ततारं।
तस्मिन्वयममृतं दुहानाः। क्षुधं तरेम दुरितिं दुरिष्टिम्।
पुरन्दराय वृषभाय धृष्णवे। अषाढाय सहमानाय मीढुषे।

इन्द्राय ज्येष्ठा मधुमद्गुहाना। उरुं कृणोतु यजमानाय
लोकम्॥१७॥

मूलं प्रजां वीरवतीं विदेय। पराच्येतु निर्र्द्धतिः पराचा।
गोभिर्नक्षत्रं पशुभिः समक्तम्। अहर्भूयाद्यजमानाय मह्यम्।
अहर्नो अद्य सुविते दधातु। मूलं नक्षत्रमिति यद्वदन्ति। पराचीं
वाचा निर्र्द्धतिं नुदामि। शिवं प्रजायै शिवमस्तु मह्यम्॥१८॥

या दिव्या आपः पयसा सम्बभूवुः। या अन्तरिक्ष उत
पार्थिवीर्याः। यासामषाढा अनुयन्ति कामम्। ता न आपः
शः स्योना भवन्तु। याश्च कूप्या याश्च नाद्याः समुद्रियाः।
याश्च वैशन्तीरुत प्रासचीर्याः। यासामषाढा मधु भक्षयन्ति।
ता न आपः शः स्योना भवन्तु॥१९॥

तन्नो विश्वे उप शृण्वन्तु देवाः। तदषाढा अभिसंयन्तु यज्ञम्।
तन्नक्षत्रं प्रथतां पशुभ्यः। कृषिर्वृष्टिर्यजमानाय कल्पताम्।
शुभ्राः कन्या युवतयः सुपेशसः। कर्मकृतः सुकृतो वीर्यावतीः।
विश्वान् देवान् हविषा वर्धयन्तीः। अषाढाः काममुपयान्तु
यज्ञम्॥२०॥

यस्मिन् ब्रह्माभ्यजयत्सर्वमेतत्। अमुं च लोकमिदमूच सर्वम्।
तन्नो नक्षत्रमभिजिद्विजित्य। श्रियं दधात्वहणीयमानम्।
उभौ लोकौ ब्रह्मणा सञ्जितेमौ। तन्नो नक्षत्रमभिजिद्विचष्टाम्।
तस्मिन्वयं पृतनाः सञ्जयेम। तन्नो देवासो अनुजानन्तु

कामम्॥२१॥

शृ॒ण्वन्ति॑ श्रो॒णाम॒मृत॑स्य गो॒पाम्। पु॒ण्या॑मस्या॒ उप॑शृ॒णोमि॒
वाच॑म्। म॒हीं दे॒वीं वि॒ष्णु॑पत्नीमजू॒र्याम्। प्र॒तीची॑ मेना॒
ह॒विषा॑ यजामः। त्रे॒धा वि॒ष्णु॑रुरुगा॒यो वि॒च॑क्रमे। म॒हीं दि॒वं
पृ॒थि॒वीम॒न्तरि॑क्षम्। तच्छ्रो॒णैति॑ श्र॒वं इ॒च्छ॒मा॑ना। पु॒ण्य॒ऽश्लो॒कं
यज॑मानाय कृ॒ण्वती॑॥२२॥

अ॒ष्टौ दे॒वा वस॑वः सो॒म्यासः॑। चत॑स्रो दे॒वीर॒जराः॑ श्र॒वि॑ष्ठाः। ते
य॒ज्ञं पा॑न्तु रज॑सः प॒रस्ता॑त्। स॒वत्स॑रीण॑म॒मृत॑ऽस्व॒स्ति। य॒ज्ञं
नः पा॑न्तु वस॑वः प॒रस्ता॑त्। द॒क्षि॒णतो॑ऽभि॒यन्तु॑ श्र॒वि॑ष्ठाः। पु॒ण्यं
नक्ष॑त्रम॒भि संवि॑शाम। मा नो अ॒राति॑र॒घश॑सा॒ऽग॒न्त॑॥२३॥

क्ष॒त्रस्य॑ राजा वरु॑णोऽधि॒राजः॑। नक्ष॑त्राणा॒ शत॑भि॒षग्व॑सि॒ष्ठः।
तौ दे॒वेभ्यः॑ कृ॒णुतो॑ दी॒र्घमा॑युः। श॒त॒ सह॑स्रा भेष॒जानि॑
धत्तः। य॒ज्ञं नो॒ राजा॒ वरु॑ण॒ उप॑यातु। तन्नो॒ विश्वे॑ अ॒भि
संय॑न्तु दे॒वाः। तन्नो॒ नक्ष॑त्र॒ शत॑भि॒षग॒जुषा॑णम्। दी॒र्घमा॑युः
प्रति॑र॒द्धे॒ष॒जानि॑॥२४॥

अ॒ज ए॒कपा॑दुद॒गात्पु॑रस्ता॑त्। वि॒श्वा भू॑तानि॑ प्रति॒ मोद॑मानः।
तस्य॑ दे॒वाः प्र॑स॒वं य॑न्ति॒ सर्वे॑। प्रो॒ष्ठप॑दासो अ॒मृत॑स्य गो॒पाः।
वि॒भ्राज॑मानः समि॒धा न उ॒ग्रः। आ॒न्तरि॑क्षमरु॒हद॑ग॒न्ध्याम्।
त॒ सूर्य॑ दे॒वम॒जमे॑कपादम्। प्रो॒ष्ठप॑दासो अ॒नुय॑न्ति॒
सर्वे॑॥२५॥

अहिर्बुध्नियः प्रथमा न एति। श्रेष्ठो देवानामुत मानुषाणाम्।
तं ब्राह्मणाः सोमपाः सोम्यासः। प्रोष्ठपदासो अभिरक्षन्ति
सर्वे। चत्वार एकमभि कर्म देवाः। प्रोष्ठपदा स इति यान्
वदन्ति। ते बुध्नियं परिषद्यं स्तुवन्तः। अहिं रक्षन्ति
नमसोपसद्य॥ २६॥

पूषा रेवत्यन्वेति पन्थाम्। पुष्टिपती पशुपा वाजबस्त्यौ।
इमानि हव्या प्रयता जुषाणा। सुगैर्नो यानैरुपयातां यज्ञम्।
क्षुद्रान् पशून् रक्षतु रेवती नः। गावो नो अश्वाः अन्वेतु पूषा।
अन्नं रक्षन्तौ बहुधा विरूपम्। वाजं सनुतां यजमानाय
यज्ञम्॥ २७॥

तदश्विनावश्वयुजोपयाताम्। शुभङ्गमिष्ठौ सुयमैभिरश्वैः। स्वं
नक्षत्रं हविषा यजन्तौ। मध्वासम्पृक्तौ यजुषा समन्तौ।
यौ देवानां मिषजौ हव्यवाहौ। विश्वस्य दूतावमृतस्य
गोपौ। तौ नक्षत्रं जुजुषाणोपयाताम्। नमोऽश्विभ्यां
कृणुमोऽश्वयुग्भ्याम्॥ २८॥

अपं पाप्मानं भरणीर्भरन्तु। तद्यमो राजा भगवान् विचष्टाम्।
लोकस्य राजा महतो महान् हि। सुगं नः पन्थामभयं
कृणोतु। यस्मिन्नक्षत्रे यम एति राजा। यस्मिन्नेनमभ्यषिञ्चन्त
देवाः। तदस्य चित्रं हविषा यजाम। अपं पाप्मानं
भरणीर्भरन्तु॥ २९॥

नि॒वेश॑नी॒ स॒ङ्ग॑म॒नी॒ वसू॑नां॒ वि॒श्वा॑ रू॒पाणि॒ वसू॑न्यावे॒शय॑न्ती।
 स॒ह॒स्र॒पो॒ष॑ सु॒भगा॒ ररा॑णा॒ सा न॒ आ॒ग॒न्व॒र्च॑सा संविदा॒ना॥
 यत्ते॑ दे॒वा अ॒द॒धु॒र्भा॒ग॒धे॒य॒म॒मा॒वा॒स्ये॑ सं॒व॒स॒न्तो॑ म॒हि॒त्वा। सा नो॑
 य॒ज्ञं पि॑पृ॒हि वि॒श्व॒वा॒रे र॒यिं नो॑ धेहि सु॒भगे॑ सु॒वी॒रम्॥३०॥